

ת"פ 15376/06/13 - מדינת ישראל נגד ע' א'

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 15376-06-13 מדינת ישראל נ' א'

בפני כב' השופט אברהם טל, סג"נ
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ע' א'

הנאשם

גזר דין

מעשי הנאשם נושא הרשעתו

1. הנאשם הורשע על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון שאינו מתייחס לעניין העונש בנשיאת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), במעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א) לחוק ובירי באזור מגורים לפי סעיף 340א לחוק.

2. על פי האמור בכתב האישום המתוקן, בשנת 2003 נגנב אקדח מבעליו החוקיים (להלן: "האקדח הגנוב"). בתאריך 30.5.13, בסמוך לשעה 00:15, עמד המתלונן על המדרכה בכניסה לביתו, בשכונת מגורים צפופה בלוד (להלן: "הבית") ובסמוך לבית התהלכו עוברי אורח.

באותה העת הגיע הנאשם לרחוב מגוריו של המתלונן, כשהוא נוהג ברכב, כשהוא נושא עמו את האקדח הגנוב, טעון במחסנית ובה לפחות אחד-עשר כדורים. הנאשם הבחין במתלונן, חלף על פניו וביצע פניית פרסה בהמשך הרחוב. כשראה המתלונן את הרכב מבצע פניית פרסה, הוא נכנס במהירות לתוך הבית, הצטייד במקל ויצא לפתח הבית.

מיד לאחר מכן עצר הנאשם את הרכב בסמוך לבית, יצא ממנו כשהוא אוחז באקדח הגנוב ומשהבחין בכך המתלונן הוא נמלט לחצר הפנימית של הבית. ירה הנאשם אחת-עשרה יריות לעבר המתלונן, חזר לרכבו ונמלט מהמקום.

כתוצאה מהירי נפגע רכבו של אבי המתלונן, שחנה בסמוך, ונגרם לו נזק המוערך בסכום של כ-2,000 ₪.

תסקיר שירות המבחן

3. הנאשם הוא כבן 23, נשוי ואב לתינוק כבן 5 חודשים, מתגורר ב**** ועובד בעסק המשפחתי ברמלה כקצב. הנאשם הוא השני מבין שבעה ילדים, אביו כבן 44, עובד בפחות רכב, ואמו כבת 43, עובדת במשק בית. הנאשם שלל בעייתיות במשפחת מוצאו ותיאר משפחה חמה ודואגת. לאחר 11 שנות לימוד הפסיק הנאשם ללמוד והחל

לעבוד בעסק המשפחתי כקצב.

הנאשם תיאר את הקשר הזוגי בינו לאשתו כבלתי יציב, מאופיין בעליות ומורדות ומלווה בוויכוחים שבדרך כלל מובילים לעזיבת אשתו את ביתם המשותף לטובת בית הוריה, ושגורמים לסכסוך בינו לבין חמיו. לדברי הנאשם, היחסים הרעועים עם אשתו עמדו בבסיס ביצוע העבירות נושא כתב האישום.

לטענת הנאשם, המתלונן, שהוא בן דודו ונשוי לאחות אשתו, נהג להתערב ביחסיו עם אשתו ועמד מאחורי הסכסוך בינו לבין הורי אשתו. ניסיונות הנאשם להפסיק את התערבותו של המתלונן בדרכים לגיטימיות לא צלחו, והוא ביצע את המעשים המיוחסים לו במטרה להניא את המתלונן מלהתערב ביחסיו עם אשתו ולהביא לרגיעה ביחסים הזוגיים ובקשר עם חמיו.

הנאשם הודה בביצוע העבירות, לקח אחריות מלאה על התנהגותו, ביטא תחושות חרטה והדגיש שמדובר בהתנהלות חריגה שאינה אופיינית לו. ההליכים המשטרתיים והמשפטיים, כמו גם הרחקתו מאשתו ובנו, גרמו לו להבין את הסיכון שבמעשיו ואת חומרת התנהגותו והוא הביע חשש מפני גזר הדין, ככל שזה ירחיק אותו ממשפחתו לתקופה נוספת.

הנאשם הציג הסכם סולחה שנערך בינו למתלונן ובין משפחות המוצא שלהם. אבי המתלונן, שהוא דודו של הנאשם, אישר את קיומה של הסולחה וסיפר כי משפחתו לא חשה כל איום או חשש מפני הנאשם. הוא הדגיש כי התנהגותו של הנאשם חריגה ולא מאפיינת את המשפחה המורחבת.

אשתו של הנאשם ביטאה התייחסות מגוננת כלפיו ותיארה אותו כבעל מסור ודואג, היא שללה כל בעיית אלימות בהתנהגותו בכלל, וכלפיה בפרט.

לדברי קצינת המבחן, הנאשם פעל מתוך תחושת תסכול וחולשה מול מצב הקשר הזוגי. להערכתה, התנהגותו מעידה על קושי להתמודד בדרך שאינה אלימה עם מצבים בעייתיים ומורכבים ומשכך גובר הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצדו.

קצינת המבחן התרשמה, כי קיימת נזקקות להתערבות טיפולית לצורך רכישת דרכי התמודדות עם קשיים, אולם הנאשם שלל נזקקות טיפולית, כמו גם קיומה של בעיית אלימות, ומסר כי לתפיסתו מדובר באירוע חריג וחד פעמי.

קצינת המבחן הסבירה, כי מאחר שהנאשם לא פנוי רגשית בעיתוי הנוכחי להשתלב בהליך טיפולי, היא לא יכולה לבוא בהמלצה טיפולית בעניינו.

עם זאת, היא ביקשה שבית המשפט ייתן דעתו לכך שמדובר בבחור צעיר המתפקד באורח יציב, שזו הסתבכותו הראשונה עם החוק ושלקח אחריות מלאה על התנהגותו והביע צער עליה. משכך, ככל שיוטל על הנאשם מאסר, המליצה קצינת המבחן לאפשר ריצויו בעבודות שירות.

הראיות לעונש

4. מר ח' ע', אבי הנאשם ואחי המתלונן, סיפר כי לאחר שנחתם הסכם הסולחה בין בנו למתלונן, היחסים בין המשפחות שבו להיות תקינים, בני המשפחה מתארחים זה אצל זה והמתלונן אף נכח בשמחה משפחתית של

משפחת הנאשם. הוא סיפר כי בנו מבקש לשוב הביתה, הוא עובד לפרנסת אשתו ובנו התינוק ואשתו מצויה בהריונה השני. לדבריו המשפחה לא מעורבת בפלילים ואף אחד מבני המשפחה לא ריצה בעבר מאסר בבית הכלא.

5. לטובת הנאשם העיד גם מר ענטיל עלי, שכן של המשפחה ומי שחתם כעד על הסכם הסולחה שנערך בין הצדדים, וסיפר כי המשפחות מכבדות את הסכם הסולחה והיחסים ביניהן טובים.

6. ב"כ הנאשם הגיש את הסכם הסולחה מיום 29.6.13, לפיו מתחייבים הצדדים לנהוג בכבוד הדדי מוחלט וביחסי משפחה תקינים כפי שהיה עובר לאירוע המצער, לשמור על קשר הדוק ולחנך את ילדיהם לנהוג בכבוד כלפי בני המשפחה.

7. הוגש גם מכתב ממעסיקו של הנאשם ב"כ***** שב****, המפרט את תכונותיו הטובות של הנאשם והיותו אחראי ומסור לעבודה. הנאשם מגלה חרטה על מעשיו וניכרים עליו העצב והבושה שהוא חש בגין התנהגותו. בסופו של כל יום עבודה אשתו של הנאשם ובנם המשותף מגיעים ל**** על מנת לבלות עם הנאשם רבע שעה, שבסופה הם מתקשים מאוד להיפרד, הבן בוכה ועיניו של הנאשם מתמלאות בדמעות. הנאשם אינו ישן בלילות, פניו חיוורים, הוא אינו יודע מה הוא יכול לעשות על מנת לכפר על חטאיו ולזכות במחילה והוא טרוד במחשבות על משפחתו הרחוקה ממנו.

טיעוני הצדדים לעונש

8. ב"כ המאשימה עתרה למתחם ענישה שנע בין שנתיים וחצי לבין חמש שנות מאסר מאחורי סורג ובריח, מאסר מותנה ותשלום פיצוי למתלונן וביקשה להטיל עונש על פי הרף העליון של המתחם.

לטענת ב"כ המאשימה הנאשם הצטייד באקדח גנוב והגיע לבית המתלונן כשהאקדח טעון במחסנית מלאה ומוכן לירי. משהבחין המתלונן בנאשם הוא נכנס הביתה ויצא החוצה כשמקל בידו, אולם משראה כי הנאשם אוחז באקדח, נמלט לחצר הפנימית של הבית ואז ירה לעברו הנאשם אחת עשרה יריות, והכל בשכונת מגורים צפופה וכשעברו ברחוב עוברי אורח תמימים.

ב"כ המאשימה עמדה על הערכים שנפגעו ממעשי הנאשם - שלום הציבור ושמירה על עקרון קדושת החיים - ועל מידת הפגיעה בהם, שבנסיבות העניין היא חמורה. הנאשם זלזל בחיי אדם, ירה לכל עבר את כל המחסנית והיה אדיש ושווה נפש לתוצאות הקשות שהיו צפויות ממעשיו. גם אם לא אירעה פגיעה בנפש, הרי שירי לעבר בית בשכונת מגורים צפופה מגלה פוטנציאל ממשי לפגיעה חמורה בגוף ובנפש ורק בדרך נס הסתיים האירוע ללא אבדות.

ב"כ המאשימה הדגישה לחומרה כי המניע למעשה החמור היה סכסוך של מה בכך, הנאשם לקח את החוק לידי וירה בנשק קטלני כדי לפגוע במתלונן.

לזכותו של הנאשם ציינה ב"כ המאשימה את הודאת הנאשם, הבעת החרטה, לקיחת האחריות והסולחה שנערכה בין הצדדים, הגם שהיא אינה פוטרת את הנאשם מעונש.

בהתייחסה לתסקיר שירות המבחן ציינה ב"כ המאשימה כי מסוכנותו של הנאשם הוערכה כבינונית, הנאשם שלל נזקקות טיפולית ומשכך לא קיימים בעניינו שיקולי שיקום המצדיקים סטייה מהמתחם.

9. ב"כ הנאשם ציין, כי הנאשם הוא בחור צעיר ואב לתינוק, ללא עבר פלילי וללא תיקים פתוחים, הוא הקפיד על התנאים שנקבעו לשחרורו ממעצר וחתם על הסכם סולחה עם המתלונן. כל אלה מצביעים על כך ששליחתו למאסר מאחורי סורג ובריא אינה עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי.

בנוסף, הצדדים חתמו על הסכם סולחה, שהגם שהוא לא חזות הכל, הוא מלמד על כך שיש רגיעה, כאשר גם המתלונן, שהוא דודו של הנאשם, אינו מעוניין בשליחתו למאסר.

לטענת ב"כ הנאשם, במקרה דנן, ולאור עקרון הענישה האינדיבידואלית, יש להטיל על הנאשם עונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

העבירות בוצעו על רקע של סכסוך משפחתי, המתלונן הקניט את הנאשם ויצא לעברו כשהוא אוחז במקל. חרף זאת הנאשם לא ירה כדי לפגוע במתלונן ואין מחלוקת כי הירי היה באוויר. משכך לא נשקפה סכנה לזולת וזו גם הסיבה שהנאשם הואשם במעשה פזיזות ורשלנות.

ב"כ הנאשם ציין כי בעניינו של הנאשם התקבל תסקיר חיובי, שמתאר את הנאשם כבחור צעיר שאינו עבריין, שלקח אחריות מלאה על מעשיו, הביע צער על המקרה והודה באופן מידי.

לטענת ב"כ הנאשם, למרות שקצינת המבחן התרשמה כי הנאשם אינו פנוי כעת מבחינה רגשית לטיפול, כיום הוא מביע נכונות להשתלב בקבוצה טיפולית, כל עוד הוא יוכל לשוב לביתו בסופו של יום.

ב"כ הנאשם שלל את מתחם הענישה לו עתרה המאשימה וטען כי נסיבות המקרה, ובעיקר העובדה שמדובר בירי באוויר, כמו גם נסיבותיו של הנאשם, מצדיקות חריגה מהמתחם והטלת עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה לפיה נאשמים נשלחו למאסר בעבודות שירות בגין עבירות שוד, שהן חמורות יותר, למרות תסקירים בעייתיים לגביהם.

לבסוף ביקש ב"כ הנאשם ליתן את הדעת לכך שהנאשם גדל ב****, שהיא עיר קשה במגזר הערבי, ובכל זאת הוא התבגר מבלי שנפתח נגדו ולו תיק אחד במשטרה.

10. הנאשם הביע חרטה על מעשיו, סיפר שאינו עבריין וביקש לגדל ולפרנס את בנו.

דין והכרעה

11. בקביעת מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה יש להתחשב בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

12. החזקת נשק ללא היתר טומנת בחובה סכנה ממשית שכן כאשר נשק, שהינו חפץ מסוכן, מגיע לידיים לא אחראיות, הוא יכול לגרום נזק רציני לאדם ולרכוש עד כדי קיפוח חיי אדם וכן עלול להסלים אלימות ולהביא לפגיעה בציבור תמים.

13. הערכים החברתיים שנפגעו ממעשי הנאשם הינם שלומם, ביטחונם, בריאותם וקניינם של המתלונן ובני משפחתו, כמו גם של עוברי אורח והדיירים המתגוררים בסמיכות לביתו של המתלונן.

14. המניע לירי שביצע הנאשם היה סכסוך משפחתי בינו לבין המתלונן. על התופעה של שימוש בנשק לפתרון סכסוכים אמר בית המשפט העליון כי:

"תופעה נוראה זו פשתה בחברתנו, היתה כמחלה ממארת, וחובה היא המוטלת עלינו, על בית-המשפט, להעלות תרומתו למלחמה קשה זו. מלחמה היא שאסור לעשות בה ויתורים, שאם נותר ונסלח תתגבר התופעה ותלך. חברתנו הפכה להיותה חברה אלימה, ותרומתו של בית- המשפט למלחמה באלימות היא בהטלת עונשים ראויים. בבואנו לגזור עונשים על עבריינים כמשיב שלפנינו, שומה עלינו לשוות נגד עינינו לא רק את המשיב ואת צורכי שיקומו; לא רק את משפחתו הסובלת בשל מעשיו; אלא גם את הנפגעים ממעשיו של המשיב ואת הנפגעים ממעשים-בכוח שיעשו אם לא נגיב בחומרה על מעשים כמעשה המשיב" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' ירון רייכמן, ניתן ביום 7.2.05).

15. בתי המשפט, ובראשם בית המשפט העליון, מחמירים בעונשיהם של מי שמחזיקים כלי נשק שלא כדין, ובמיוחד כאשר מדובר בכלי נשק טעון. כך גם כאשר מדובר במי שעברו הפלילי נקי ובמי שיש לו נסיבות אישיות לא קלות, אשר במקרים אחרים היו גורמות להקלה בעונש (רע"פ 2718/04 אבו דאחל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.3.2004, ע"פ 6924/12 עמאר בעארני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 29.10.13).

מגמת ההחמרה באה לידי ביטוי בע"פ 8416/09 מדינת ישראל נ' מחמוד חרבוש (ניתן ביום 9.6.10) שם נקבע כי:

"חומרותה של עבירת החזקת הנשק, מקורה בכך שעבירה זאת אינה נעשית לרוב אלא כדי לאפשר ביצוען של עבירות אחרות, שמעצם טבעו של הנשק, כרוכות באלימות או בהפחדה. ... המציאות השוררת בארץ המתבטאת בזמינותו של נשק חם ורב עוצמה שיש עמו פוטנציאל להסלמת האלימות העבריינית, מחייבת מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה ברמת הענישה (ראו ע"פ 1332/04 מדינת ישראל נ' פס, סעיף 4 ([פורסם בנבו]), (19.4.04)). יש לעשות כן עוד בטרם ייעשה באקדח שימוש קטלני, באמצעות הרחקת המחזיק בו מן החברה לפרק זמן, והעברת מסר מרתיע באמצעות עונש מאסר ממשי לריצוי בפועל ..."

בדומה לכך, בע"פ 7241/12 טאטור נ' **מדינת ישראל** (ניתן ביום 12.2.13) קבע כב' השופט הנדל כי:

"לעבירות הנשק חומרה מיוחדת. מאדם המחזיק בנשק שלא כדין נשקפת מסוכנות, על אחת כמה וכמה כאשר החזקה זו איננה קצרה זמן אלא מתקיימת לאורך מספר חודשים כבמקרה שלפנינו. לא אחת עמד בית משפט זה על הצורך בנקיטת רף מחמיר כלפי עבירות נשק, גם כלפי אלו המצויות לכאורה בשלבים נמוכים יחסית של המדרג (וראו הסקירה המקיפה בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, בעמ' 31-34). בע"פ 5604/11 נאסר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.10.11) נאמר באשר לעבירת החזקת נשק כי היא "מקימה סיכון ממשי וחמור לציבור ויוצרת פוטנציאל להסלמה עבריינית, ולפיכך מחייבת ליתן ביטוי עונשי הולם המרתיע באמצעות הרחקת מבצע העבירה מן החברה לתקופה מסוימת". באותו מקרה נגזרו 12 חודשי מאסר בפועל על אדם אשר הורשע בהחזקת אקדח וכדורים, וזאת על אף נסיבות לקולא שבהם התאפיין המקרה הקונקרטי. חמורה היא אם כן עבירת החזקת הנשק, וחומרה ירה נודעת לה מקום בו נעשה בנשק שימוש בפועל, כמו במקרה שלפנינו" (ע"פ.....

ברע"פ 10376/05 **ברהום נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 17.5.06) הסביר כב' השופט ג'ובראן כי הוא אינו מוצא ממש בטענה כנגד מגמת ההחמרה בענישה בגין ביצוע עבירות של החזקה ושימוש בנשק חם מסוגים שונים, שכן: **"ענישה מחמירה ומרתיעה, עשויה לתרום להקטנת ממדי תופעה זו, אשר פשתה כנגע בחברה, ומתרחשת לא אחת".**

בע"פ 69893/13 **חנא פרח נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 25.2.14, קבע כב' השופט זילברטל בסעיפים 13 לפסק הדין, כדלקמן:

"בית משפט זה חזר לא אחת על הסכנה הרבה הטמונה בעבירות נשק "בעיקר בשל כך שעבירות מסוג זה מקימות פוטנציאל להסלמה עבריינית ויוצרות סיכון ממשי וחמור לשלום הציבור וביטחוננו" (ע"פ 3156/11 זראיעה נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (21.02.2012)). בהתאם, מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות אלה היא מדיניות של ענישה מחמירה המחייבת בדרך כלל הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל גם על מי שזו הרשעתו הראשונה (ע"פ 2006/12 מדינת ישראל נ' אסדי (28.3.2012), (להלן: עניין אסדי); ע"פ 7502/12 כוויס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (25.6.2013)). בענייננו, המעשים שבהם הורשע המערער חמורים. המערער עשה שימוש באקדח, אותו החזיק שלא כדין, בלב שכונות מגורים ולאחר שאיים על המתלונן. אמנם באירוע הירי לא נגרם נזק אך אין בכך כדי להפחית מחומרת המעשה, שכן החומרה שבעבירות הנשק מתבטאת גם במה שעלול היה להתרחש (ע"פ 116/13 ועקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (31.7.2013)). לא ניתן להשלים עם מצב של ירי באזור מגורים

בשל סכסוך אישי או כעס שחש המערער כלפי המתלונן. זאת ועוד, עיון בפסיקה ביחס לעונשים הנהוגים בתחום הנדון ובנסיבות דומות (ואף קלות יותר) מעלה כי העונש שהושת על המערער אינו חורג מרף הענישה המקובל ואינו נוטה לחומרא (והשוו: עניין אסדי; ע"פ 8488/11 חליל נ' מדינת ישראל (5.11.2012); ע"פ 4460/11 מדינת ישראל נ' פאיד (28.11.2011); ע"פ 2948/08 יעקב נ' מדינת ישראל (10.7.2008))."

16. רק לאחרונה אישר בית המשפט העליון עונש של ארבע שנות מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה שהוטל על המערער בגין הרשעתו בהחזקת נשק, בנשיאת נשק, בחבלה בכוונה מחמירה וביריות באזור מגורים.

כב' השופט דנציגר קבע, כי מדובר בעונש מדוד ומאוזן המשקף את החומרה שבביצוע עבירות נשק ופתרון סכסוכים באמצעות נשק חם תוך ירי באזור מגורים. הוא הוסיף שהגם שכל מקרה שונה בנסיבותיו, עיון בפסיקתו של בית המשפט העליון מעלה, כי במקרים בהם נעשה שימוש בנשק חם לפתרון סכסוכים, גם אם לא נגרם נזק ממשי לגוף, הושתו עונשי מאסר מכבידים (ע"פ 2044/13 שלום שי בן שטרית נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 19.2.14).

17. מגמה זו של החמרה בענישה באה לידי ביטוי בכך שגם מי שהורשע בעבירה של החזקת נשק בלבד צפוי לעונש של מאסר מאחורי סורג ובריה. עמדה זו מקבלת משנה תוקף בענייננו, כאשר מדובר במי שעשה שימוש באקדח גנוב, שהחזיק ללא רישיון, וירה אחד עשר כדורים באזור מגורים צפוף ויצר בכך סכנה ממשית לא רק למתלונן, איתו היה מסוכך, כי אם גם לשכנים ולעוברי דרך שעברו בסמיכות למקום, אשר היו עלולים להיפגע מהירי.

"ירי מסוג זה, ובמיוחד כשהוא מתרחש באזור מגורים, כרוכה בו סכנה של ממש לחיי אדם, ולא רק לאלה המעורבים בסכסוך, אלא גם לעוברי אורח תמימים. הנכונות של המערערים לעשות שימוש בנשק חם, ותהיה המחלוקת ביניהם אשר תהיה, היא המלמדת על מסוכנותם, ומכאן הצורך לנהוג בהם ביד קשה, דבר המתחייב גם מהצורך להרתיע את הרבים" (ע"פ 6493/05 מוסא נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 22.2.2006).

18. בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה, כי במקרים דומים הוטלו על נאשמים מאסרים לריצוי מאחורי סורג ובריה לצד מאסרים על תנאי ותשלום פיצוי למתלוננים.

כך, למשל, נגזרו על נאשמים בנסיבות דומות העונשים הבאים:

א.

בע"פ 2006/12

מדינת ישראל נ' קאסם אסדי (ניתן ביום 28.3.12) הורשע המשיב בעבירות של איזמים וירי באזור מגורים והוטלו עליו 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה ותשלום פיצוי למתלוננת. בדומה לנאשם שבפניי היה המשיב נעדר עבר פלילי, ושירות המבחן המליץ להטיל עליו עונש מאסר לתקופה קצרה.

ב.

בע"פ 4460/11

מדינת ישראל נ' אחמד פאיד (ניתן ביום 28.11.11) הורשע המשיב במספר עבירות של נשיאת נשק ותחמושת שלא כדין ועבירת יריות באזור מגורים והוטלו עליו עונש של 36 חודשי מאסר, מתוכם 16 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה וקנס. בית המשפט העליון קבע, כי הגיעה השעה להחמיר בעבירות של החזקת נשק ושימוש בו והעמיד את עונשו של המשיב על 24 חודשי מאסר בפועל, זאת בשים לב לכך שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין.

ג. בע"פ 4876/12 **מרדכי עמר נגד מדינת ישראל** (ניתן ביום 23.1.13) הורשע המערער בהחזקת

נשק, באיזמים, בירי באזור מגורים ובמעשה פזיזות ורשלנות והוטלו עליו 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל ומאסרים מותנים. בית המשפט העליון הפחית מעונשו של המערער והעמידו על 24 חודשים וזאת משני טעמים: האחד, הסכמת המדינה להפחתה שולית בעונש והשני, העובדה שבית המשפט המחוזי תיאר את נסיבות ביצוע הירי בצורה שאינה זהה לעובדות כתב האישום המתוקן. לצד זאת הובהר, כי אין בכך כדי לגרוע ממסקנת בית המשפט המחוזי לפיה מדובר באירוע חמור ביותר.

ד. בע"פ 1676/08 **עאקף אבו האני נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 1.6.09) הורשעו המערערים

בעבירות בנשק, בעבירה של ירי באזור מגורים ובעבירה של חבלה בכוונה מחמירה והוטלו עליהם מאסר בפועל למשך 40 חודשים ושנת מאסר על תנאי. בית המשפט העליון הפחית מעונשי המאסר אותם העמידו על 32 חודשים, לצד הארכת משך המאסרים המותנים ל-20 חודשים.

ה. בע"פ 3671/09 **איאד פדילה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 7.1.10) הורשע המערער בנשיאת

נשק, בתקיפה בנסיבות מחמירות ובירי באזור מגורים שבוצעו על רקע של מחלוקת כספית. על המערער הוטלו עליו שלוש שנות מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלונן. כמו הנאשם שבפניי, היה אותו מערער אדם צעיר, בעל משפחה וללא עבר פלילי.

ו. בע"פ 7781/11 **מדינת ישראל נ' ודים רך** ואח' (ניתן ביום 10.5.12) הורשע משיב 4 בעבירות

בנשק ובעבירה של יריות באזור מגורים והוטלו עליו 4 חודשי מאסר בפועל שירוצו בדרך של עבודות שירות וכן מאסרים מותנים. למשיב 4 היו שלוש הרשעות קודמות, אשר שתיים מהן קשורות בעבירות נשק, אולם חלקו בביצוע המעשים היה קטן ביחס לחלקם של יתר המשיבים ונלקחו בחשבון גם נסיבות חייו הקשות ולקייחת האחריות. הגם שלא נחה דעתו של בית המשפט העליון מהעונש הקל הוא קבע כי אין מקום להתערב בו.

19. על פי סעיף 40 ט' לחוק, במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את השיקולים הבאים:

א. **התכנון שקדם לביצוע העבירה:** הנאשם הגיע לביתו של המתלונן כשהוא מצויד באקדח גנוב, טעון במחסנית, שבה היו לכל הפחות אחד-עשר כדורים.

ב. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה:** כתוצאה מהירי נפגע רכבו של אבי המתלונן, שחנה בסמוך למקום האירוע, ונגרם לו נזק המוערך בסכום של 2,000 ₪.

ג. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה:** הנאשם ביצע מעשים חמורים שפוטנציאל פגיעתם הוא רב. הוא נשא והשתמש ללא רישיון באקדח גנוב בשכונת מגורים צפופה וסיכן חיי אדם. לא למותר לציין כי היו מקרים רבים בהם "ירי באוויר" גרם לנזקים בגוף ברכוש ומשכך, אין לייחס משקל משמעותי לקולא לכך שהמתלונן, או כל אדם אחר, לא נפגע וכתוצאה מהירי שירה הנאשם.

ד. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה:** לדברי הנאשם, מערכת יחסיו עם אשתו אופיינה בעליות ומורדות והיתה מלווה בסכסוכים רבים שהובילו גם לסכסוך בינו לבין הוריה. לטענתו, המתלונן נהג להתערב בקשר הזוגי ועמד מאחורי הסכסוך עם חמיו, כאשר ניסיונותיו למנוע את ההתערבות הנ"ל בדרכים לגיטימיות לא צלחו. הוא סיפר כי המעשים נועדו לגרום להפסקת התנהגותו של המתלונן ובמטרה להביא לרגיעה ביחסיו עם אשתו והוריה.

לאחר ששמעה את דבריו התרשמה קצינת המבחן, כי הנאשם פעל מתוך תחושות תסכול וחולשה מול מצב יחסיו עם אשתו והעריכה שקיים אצלו קושי להתמודד עם מצבים בעייתיים ומורכבים בצורה תואמת וללא אלימות.

מעובדות כתב האישום עולה כי משהבחין המתלונן בנאשם המבצע פניית פרסה ונוסע לעבר ביתו הוא נכנס הביתה, הצטייד במקל ויצא בחזרה לרחוב, כשהוא מוכן להתעמת עם הנאשם, ואף להכותו אם יהא בכך צורך, ונמלך בדעתו רק כשראה כי הנאשם אוחז באקדח.

20. לאור הנסיבות שקשורות בביצוע העבירה, פגיעתו של הנאשם בערכים המוגנים ומדיניות הענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם נע בין 12 חודשים לבין 18 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

21. באשר לענישה במסגרת המתחם, אני מתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כדלקמן:

א. **הפגיעה של העונש בנאשם:** עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריח יפגע בנאשם, שמנהל אורח חיים נורמטיבי ועובד באופן קבוע ורציף לפרנסת משפחתו. בנוסף, לדברי קצינת המבחן הנאשם הביע חשש מפני גזר הדין, ככל שזה ירחיק אותו מאשתו ומבנו התינוק לתקופה נוספת.

ב. **הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם:** הנאשם הוא כבן 23, נשוי מזה כשנה וחצי, אב לתינוק כבן 5 חודשים ועובד באטליז המשפחתי כקצב. אשתו כבת 20, עקרת בית והינה בהיריון. לאור היותו של הנאשם מפרנס יחידי למשפחה, אין ספק כי שליחתו למאסר תגרום לפגיעה ממשית במשפחתו.

ג. **הנאשם נטל אחריות למעשיו, הודה והביע חרטה:** הנאשם הודה כבר בחקירתו במשטרה וחזר על כך גם בפני קצינת המבחן. הוא הביע חרטה על המעשים וחתם על הסכם סולחה שבו הוא מתחייב לנהוג במתלונן ובבני משפחתו בכבוד מוחלט וללא כל גינויי איבה ו/או שנאה.

ד. **נסיבות חיים קשות של הנאשם:** מהתסקיר עולה כי הנאשם תיאר את משפחת מוצאו כמשפחה חמה ודואגת ולא ניכר שהוא חווה בעברו קשיים מיוחדים.

ה. **עבר פלילי של הנאשם:** הנאשם נעדר עבר פלילי.

22. לקולת העונש אני זוקף במידה הראויה את הסולחה שנערכה בין הצדדים, כפי שבאה לביטוי בהסכם שהוצג בפני ובדברי עדי האופי.

בע"א 621/04 **אסעד נ' קבלאן** (ניתן ביום 31.10.05) הסביר כב' השופט רובינשטיין כי הגם שיש לעודד עשיית שלום על ידי סולחה, הרי שאין היא מהווה תחליף להליך השיפוטי:

"יש לעודד עשיית שלום על-ידי סולחה, במיוחד כשהמדובר בקבוצות גדולות - משפחות ומשפחות מורחבות - שבהיעדר סולחה, המושתתת על מסורות בנות דורות, עלולות להידרדר לשפיכות דמים נמשכת, נקמת דם שאין לשער את תוצאותיה. הדברים מוצאים ביטויים בפסיקתו של בית משפט זה וכן בספרות (ראו י' גינת, נקמת דם, נידוי, תיווך וכבוד המשפחה, 54-60). ואולם, ראוי שהעוסקים בעריכת סולחה יהיו ערים למצב המשפטי, הן בתיקים פליליים הן בתיקים אזרחיים, ולכך שבודאי בתיקים פליליים, אך גם בתיקים אזרחיים, אין הסולחה מהווה תחליף להליך השיפוטי; בתחום הפלילי - ככל שמערכת האכיפה תידרש לנושא (אף אם יכולה התביעה ויכולים גם בתי המשפט, להביא בחשבון כנסיבות מקילות את עריכתה של "סולחה"), אין הסולחה יכולה להחליף את הדין הפלילי. הוא הדין בתחום האזרחי, ככל שבוחר צד לתבוע, כבענייננו".

ובמקום אחר נקבע, כי הסולחה אינה מהווה גורם הצריך להשפיע על קביעת העונש ההולם, **"שהרי הקובע לעניין זה אינו ביחסים שהתפתחו בין המשפחות הנוגעות בדבר, אלא בסיכון לציבור ברחב מהתנהגות אלימה ובלתי מרוסנת"** (ע"פ 373/93 **מדינת ישראל נ' מסארווה**, ניתן ביום 24.2.93).

בע"פ 6989/13 **חנא פרח נ' מדינת ישראל**, קבע כב' השופט זילברטל בסעיף 14 לפסק הדין, כדלקמן:

"לטעמי, ככל שנערכה סולחה בין הצדדים, זו בוודאי התפתחות מבורכת, אך אין בכך כדי להביא להתערבות בגזר דינו המתון ממילא של בית המשפט המחוזי. בהקשר זה יש להזכיר, כי אף שהסולחה יכולה להוות שיקול בגזירת העונש היא אינה בגדר שיקול מכריע, וכפי שנאמר בע"פ 6340/11 **זחיאקה נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (16.2.2012):**

"אין חולק כי אקט הסולחה מקדם את השכנת השלום בין הנאשם לבין קורבנו וכי הוא מלמד על נטילת אחריות מצד הראשון תוך פיצויו של האחרון. אולם הסולחה, הנערכת במסגרות פרטיות, אינה יכולה לשמש תחליף לענישה על-פי חוק בדיהן של רשויות האכיפה".

יחד עם זאת, כידוע שסולחה עשויה להוות נדבך בשיקולי הענישה, גם אם לא מכריע, כאמור, שכן היא מושרשת בתולדות אזורנו ויש בה כדי לתרום להשכנת השלום בין המשפחות ולמנוע מעשי איבה נוספים (בש"פ 590/08 מדינת ישראל נ' שריף מריסאת, ניתן ביום 21.1.08).

לא רק זאת, אלא שהסולחה אף מבטאת התחשבות ברצונו של הקורבן. הגם שניסיונותיה של קצינת המבחן לשוחח עם המתלונן לא צלחו, אביו סיפר לה כי משפחתו אינה חשה כל איום או חשש מפני הנאשם והוא הדגיש בפניה כי התנהגותו של הנאשם הינה חריגה. כמו כן, אבי הנאשם העיד כי המשפחות מתארחות זו אצל זו והמתלונן השתתף בשמחה משפחתית של משפחת הנאשם.

23. הנאשם נעדר עבר פלילי ומדובר במעידה חד פעמית של מי שניהל עד כה אורח חיים נורמטיבי ועבד לפרנסת משפחתו. משכך איני מוצא נימוק לחרוג ממתחם הענישה לחומרה. יחד עם זאת, לנוכח חומרת המעשים, כמו גם העובדה שהנאשם שלל נזקקות טיפולית ושירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו, אינני מוצא מקום לחרוג מהמתחם לקולא, ואולם אתחשב באמור בתסקיר בכך שהעונש שיוטל עליו יהיה ברף הנמוך של מתחם הענישה שקבעתי.

24. בהתחשב במתחם הענישה ובנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, לקולא ולחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים כדלקמן:

- א. שנת מאסר בפועל בניכוי תקופת מעצרו, מיום 30.5.13 עד 12.7.13.
 - ב. שנת מאסר על תנאי, שלא ירצה אלא אם יעבור תוך 3 שנים משחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג פשע או עבירות בנשק.
 - ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, שלא ירצה אלא אם יעבור תוך שנה משחרורו ממאסר עבירת אלימות מסוג עוון או עבירה של ירי באזור מגורים או מעשה פזיזות ורשלנות.
- לאור הסכם הסולחה ומצבה הכלכלי של משפחת הנאשם אינני מטיל עליו קנס ואינני מחייב אותו לפצות את המתלונן ו/או אביו.

הנאשם יתייצב לריצוי מאסרו בבית סוהר הדרים, ביום 6.4.14 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות וגזר דין זה.

על ב"כ הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787377, 08-9787336.

התנאים שנקבעו לשחרורו של הנאשם יעמדו בתוקפם עד להתייצבותו למאסר.

הודעה לנאשם זכותו לערער לביהמ"ש העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן והודע היום א' אדר ב תשע"ד, 03/03/2014 במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

אברהם טל, שופט, סג"נ